

ص ۱

(بنام گوینده توانا)

(۱)

ای صاحبان هوش و گوش اول سروش دوست اینست *
(ای بلبل معنوی) جز در گلبن معانی جای
مگزین و ای هدهد سلیمان عشق جز در سبای
جانان وطن مگیر و ای عنقای بقا جز در قاف وفا
محلّ میپذیر * اینست مکان تو اگر بلامکان پیر جان
برپری و آهنگ مقام خود رایگان نمائی *

(۲)

(ای پسر روح) هر طیری را نظر بر آشیان است
و هر بلبلی را مقصود جمال گل مگر طیور افتده
عباد که بتراب فانی قانع شده از آشیان باقی دور مانده‌اند
و بگل‌های بعد توجه نموده از گل‌های قرب محروم
گشته‌اند* زهی حیرت و حسرت و افسوس و دریغ
که بابریقی از امواج بحر رفیق اعلی گذشته‌اند و از افق
ایمی دور مانده‌اند*

(ای دوست) در روضه قلب جز گل عشق
مکار و از ذیل بلبل حبّ و شوق دست مدار * مصاحبت
ابرار را غنیمت دان و از مرافقت اشعار دست و دل هر دو بردار *

(۴)

(ای پسر انصاف) کدام عاشق که جز در وطن
معشوق محلّ گیرد و کدام طالب که بی مطلوب
راحت جوید؟ عاشق صادق را حیات در وصال است
و موت در فراق * صدرشان از صبر خالی و قلوبشان
از اضطبار مقدّس از صد هزار جان درگذرند و بکوی جانان شتابند *

(۵)

(ای پسر خاک) براستی میگویم غافلترین
عباد کسی است که در قول مجادله نماید و بر برادر خود
تفوق جوید * بگو ای برادران باعمال خود را بیارائید نه باقوال *

(۶)

(ای پسران ارض) براستی بدانید قلبی که
در آن شائبه حسد باقی باشد البتّه بجزروت باقی من
در نیاید و از ملکوت تقدیس من روائح قدس نشنود*

(۷)

(ای پسر حبّ) از تو تا رفر ف امتناع قرب
و سدره ارتفاع عشق قدمی فاصله قدم اوّل بردار
و قدم دیگر بر عالم قدم گذار و در سرادق خلد وارد شو *
پس بشنو آنچه از قلم عزّ نزول یافت *

(۸)

(ای پسر عزّ) در سیل قدس چالاک شو و بر
افلاک انس قدم گذار قلب را بصیقل روح پاک کن
و آهنگ ساحت لولاک نما *

(۹)

(ای سایه نابود) از مدارج ذلّ وهم بگذر
و بمعارج عزّ یقین اندرا * چشم حق بگشا تا جمال مبین
بینی و تبارک الله أحسن الخالقین گوئی *

(ای پسر هوی) براستی بشنو چشم فانی

جمال باقی شناسد و دل مرده جز بگل پژمرده مشغول

نشود زیرا که هر قرینی قرین خود را جوید و بجنس خود انس گیرد*

(ای پسر تراب) کور شو تا جمالم بینی
و کر شو تا لحن و صوت ملیح را شنوی و جاهل
شو تا از علمم نصیب بری و فقیر شو تا از بحر غنای
لا یزالم قسمت بیزوال برداری * کور شو یعنی از
مشاهده غیر جمال من و کر شو یعنی از استماع کلام
غیر من و جاهل شو یعنی از سوای علم من تا با چشم
پاک و دل طیّب و گوش لطیف بساحت قدسم درآئی *

(ای صاحب دو چشم) چشمی بر بند و چشمی

برگشا * بر بند یعنی از عالم و عالمیان برگشا یعنی بجمال قدس جانان *

(ای پسران من) ترسم که از نغمه ورقاء فیض

نبرده بدیار فنا راجع شوید و جمال گل ندیده بآب و گل باز گردید*

(ای دوستان) بجمال فانی از جمال باقی

مگذرید و بخاکدان ترابی دل میندید *

(ای پسر روح) وقتی آید که بلبل قدس معنوی
از بیان اسرار معانی ممنوع شود و جمیع از نغمه رحمانی
و ندای سبحانی ممنوع گردید *

(ای جوهر غفلت) دریغ که صد هزار لسان
معنوی در لسانی ناطق و صد هزار معانی غیبی در لحنی
ظاهر و لکن گوشه نه تا بشنود و قلبی نه تا حرفی بیابد *

(۱۷)

(ای همگنان) ابواب لا مکان باز گشته و دیار
جانان از دم عاشقان زینت یافته و جمیع از این شهر
روحانی محروم مانده‌اند اَلَّا قَلیلی و از آن قلیل هم با قلب
طاهر و نفس مقدّس مشهود نگشت اَلَّا اقلّ قَلیلی *

(ای اهل فردوس برین) اهل یقین را اخبار
نمائید که در فضای قدس قرب رضوان روضه جدیدی
ظاهر گشته و جمیع اهل عالین و هیاکل خلد برین
طائف حول آن گشته‌اند* پس جهدی نمائید تا بآن مقام
درآئید و حقائق اسرار عشق را از شقایقش جوئید
و جمیع حکمت‌های بالغه احدیه را از اثمار باقیه‌اش بیابید*
قرت أبصار الذین هم دخلوا فیه آمنین*

(ای دوستان من) آیا فراموش کرده‌اید آن
 صبح صادق روشنی را که در ظلّ شجره انیسا که در
 فردوس اعظم غرس شده جمیع در آن فضای قدس
 مبارک نزد من حاضر بودید؟ و بسه کلمه طیبیه تکلم
 فرمودم و جمیع آن کلماترا شنیده و مدهوش گشتید و آن کلمات این بود *

(ای دوستان) رضای خود را بر رضای من
 اختیار مکنید و آنچه برای شما نخواهم هرگز خواهید
 و با دلهای مرده که بآمال و آرزو آلوده شده نزد من
 میائید * اگر صدر را مقدّس کنید حال آن صحرا و آن
 فضا را بنظر در آرید و بیان من بر همه شما معلوم شود *

(در سطر هشتم از اسطر قدس که در لوح
 پنجم از فردوس است میفرماید)
 (ای مردگان فراش غفلت) قرنها گذشت
 و عمر گرانمایه را بانتهای رسانده‌اید و نَفَس پاکی از شما
 بساحت قدس ما نیامد * در اجر شرک مستغرقید و کلمه
 توحید بر زبان میرانید * مبعوض مرا محبوب خود
 دانسته‌اید و دشمن مرا دوست خود گرفته‌اید و در
 ارض من بکمال خرمی و سرور مشی مینمائید و غافل
 از آنکه زمین من از تو بیزار است و اشیای ارض
 از تو در گریز * اگر فی الجمله بصر بگشائی صد هزار
 حزن را از این سرور خوشتر دانی و فنا را از این حیات نیکوتر شمری *

(ای خاک متحرک) من بتو مأنوسم و تو از من
مأیوس * سیف عصیان شجره امید ترا بریده * و در جمیع
حال بتو نزدیکم و تو در جمیع احوال از من دور * و من
عزت بیزوال برای تو اختیار نمودم و تو ذلت بی منتهی
برای خود پسندیدی * آخر تا وقت باقی مانده رجوع
کن و فرصت را مگذار *

(ای پسر هوی) اهل دانش و بینش ساها
کوشیدند و بوصول ذی الجلال فائز نگشتند و عمرها
دویدند و بلقای ذی الجمال نرسیدند* و تو نادویده بمترل
رسیده و ناطلبیده بمطلب واصل شدی* و بعد از جمیع
این مقام و رتبه بحجاب نفس خود چنان محتجب
ماندی که چشمت بجمال دوست نیفتاد و دستت بدامن
یار نرسید* فتعجبوا من ذلک یا اولی الأبصار*

(ای اهل دیار عشق) شمع باقی را اریاح فانی
احاطه نموده و جمال غلام روحانی در غبار تیره ظلمانی
مستور مانده * سلطان سلاطین عشق در دست
رعایای ظلم مظلوم و حمامه قدسی در دست جفدان
گرفتار * جمیع اهل سرادق اهی و ملأ اعلی نوحه
و ندبه مینمایند و شما در کمال راحت در ارض غفلت
اقامت نموده‌اید و خود را هم از دوستان خالص محسوب
داشته‌اید * فباطل ما أنتم تظنون *

(۲۴)

(ای جهلای معروف بعلم) چرا در ظاهر
دعوی شبانی کنید و در باطن ذئب اغنام من شده‌اید*
مَثَل شما مثل ستاره قبل از صبح است که در ظاهر درّی
و روشن است و در باطن سبب اضلال و هلاکت
کاروانهای مدینه و دیار من است*

(ای بظاهر آراسته و بیاطن کاسته) مَثَلِ شِما
مثل آب تلخ صافی است که کمال لطافت و صفا از آن
در ظاهر مشهود شود چون بدست صرّاف ذائقه
احدیّه افتد قطره ای از آن را قبول نفرماید * بلی تجلّی آفتاب
در تراب و مرآت هر دو موجود ولکن از فرّقدان
تا ارض فرق دان بلکه فرق بی منتهی در میان *

(ای دوست لسانی من) قدری تأمل اختیار کن
هرگز شنیده ای که یار و اغیار در قلبی بگنجد؟ پس اغیار را
بران تا جانان بمترل خود در آید *

(ای پسر خاک) جمیع آنچه در آسمانها و زمین است
برای تو مقرر داشتم مگر قلوب را که محلّ نزول
تجلی جمال و اجلال خود معین فرمودم* و تو منزل و محلّ
مرا بغیر من گذاشتی چنانچه در هر زمان که ظهور
قدس من آهنگ مکان خود نمود غیر خود را یافت
اغیار دید و لا مکان بحرم جانان شتافت* و مع ذلک ستر
نمودم و سرّ نگشودم و خجالت ترا نپسندیدم*

(۲۸)

(ای جوهر هوی) بسا سحرگاهان که از
مشرق لا مکان بمکان تو آمدم و ترا در بستر راحت
بغیر خود مشغول یافتم و چون برق روحانی بغمام عزّ
سلطانی رجوع نمودم و در مکامن قرب خود نزد جنود
قدس اظهار نداشتم*

(ای پسر جود) در بادیه های عدم بودی
و ترا بمدد تراب امر در عالم ملک ظاهر نمودم و جمیع
ذرات ممکنات و حقائق کائنات را بر تربیت تو گماشتم
چنانچه قبل از خروج از بطن امّ دو چشمه شیر منیر
برای تو مقرر داشتم و چشمها برای حفظ تو گماشتم
و حبّ ترا در قلوب القا نمودم و بصرف جود ترا در
ظلّ رحمت پروردم و از جوهر فضل و رحمت ترا حفظ
فرمودم* و مقصود از جمیع این مراتب آن بود که
بجبروت باقی ما در آئی و قابل بخششهای غیبی ما شوی*
و تو غافل چون بشمر آمدی از تمامی نعیم غفلت نمودی
و بگمان باطل خود پرداختی بقسمی که بالمرّه فراموش
نمودی و از باب دوست بایوان دشمن مقرر یافتی و مسکن نمودی*

(ای بنده دنیا) در سحرگاهان نسیم عنایت
من بر تو مرور نمود و ترا در فراش غفلت خفته یافت
و بر حال تو گریست و باز گشت *

(ای پسر ارض) اگر مرا خواهی جز مرا
مخواه و اگر اراده جمالم داری چشم از عالمیان بردار
زیرا که اراده من و غیر من چون آب و آتش در یک دل و قلب ننگند *

(ای برادر من) از لسان شکرینم کلمات نازنینم
شنو و از لب نمکینم سلسبیل قدس معنوی بیاشام*
یعنی تخمهای حکمت لدتیم را در ارض طاهر قلب
بیفشان و بآب یقین آیش ده تا سنبلات علم و حکمت
من سر سبز از بلده طیبه انبات نماید*

(۳۳)

(ای بیگانه‌ء با یگانه (شمع دلت برافروخته
دست قدرت منست آن را بیادهای مخالف نفس
و هوی خاموش مکن و طیب جمع علت‌های تو ذکر
منست فراموشش منما * حبّ مرا سرمایه خود کن
و چون بصر و جان عزیزش دار *

(۳۴)

(ای اهل رضوان من) نُهال محبّت و دوستی
شما را در روضه قدس رضوان بید ملاحظت غرس
نمودم و بنیسان مرحمت آبش دادم حال نزدیک بشمر
رسیده جهدی نمائید تا محفوظ ماند و بنار امل و شهوت نسوزد*

(ای دوستان من) سراج ضلالت را خاموش
کنید و مشاعل باقیهء هدایت در قلب و دل برافروزید
که عنقریب صرافان وجود در پیشگاه حضور معبود جز
تقوای خالص نپذیرند و غیر عمل پاک قبول ننمایند *

(ای پسر تراب) حکمای عباد آنانند که تا سمع
نیابند لب نگشایند چنانچه ساقی تا طلب نبیند ساغر
نبخشد و عاشق تا بجمال معشوق فائز نشود از جان
نخروشد * پس باید حبه های حکمت و علم را در ارض
طیبه قلب مبدول دارید و مستور نمائید تا سنبلات
حکمت الهی از دل برآید نه از گل *

(۳۷)

(در سطر اوّل لوح مذکور و مسطورست

و در سرادق حفظ الله مستور)

(ای بنده من) ملک بی زوال را بانزالی از دست

منه و شاهنشهی فردوس را بشهوتی از دست مده *

اینست کوثر حیوان که از معین قلم رحمن ساری گشته طوبی للشاربین *

(ای پسر روح) قفس بشکن و چون همای
عشق بهوای قدس پرواز کن و از نَفَس بگذر و با نَفَس
رحمانی در فضای قدس ربّانی بیارام*

(ای پسر رماد) براحت یومی قانع مشو
و از راحت بیزوال باقیه مگذر و گلشن باقی عیش
جاودان را بگلخن فانی ترابی تبدیل منما* از زندان
بصحراهای خوش جان عروج کن و از قفس امکان
برضوان دلکش لا مکان بخرام*

(ای بنده من) از بند ملک خود را رهائی

بخش و از حبس نفس خود را آزاد کن وقت را غنیمت

شمر زیرا که این وقت را دیگر نبینی و این زمان را هرگز نیابی *

(ای فرزند کنیز من) اگر سلطنت باقی

بینی البتّه بکمال جدّ از ملک فانی درگذری و لکن

ستر آنرا حکمتهاست و جلوه این را رمزها جز افنده پاک ادراک ننماید *

(ای بنده من) دل را از غلّ پاک کن و بی

حسد بیساط قدس احد بخرام*

(ای دوستان من) در سبیل رضای دوست
مشی نمائید و رضای او در خلق او بوده و خواهد بود*
یعنی دوست بی رضای دوست خود در بیت او وارد
نشود و در اموال او تصرف ننماید و رضای خود را
بر رضای او ترجیح ندهد و خود را در هیچ امری
مقدم نشمارد* فتفکروا فی ذلک یا اولی الافکار*

(۴۴)

(ای رفیق عرشی) بد مشنو و بد مبین و خود را
 ذلیل مکن و عویل برمیاری* یعنی بد مگو تا نشنوی
 و عیب مردم را بزرگ مدان تا عیب تو بزرگ ننماید
 و ذلت نفسی میسند تا ذلت تو چهره نگشاید* پس با دل
 پاک و قلب طاهر و صدر مقدس و خاطر متره در ایام
 عمر خود که اقل از آنی محسوبست فارغ باش تا بفراغت
 از این جسد فانی بفردوس معانی راجع شوی و در ملکوت باقی مقرّ یابی*

(وای وای ای عاشقان هوای نفسانی)

از معشوق روحانی چون برق گذشته‌اید و بخیال شیطانی

دل محکم بسته‌اید * ساجد خیالید و اسم آن را حقّ

گذاشته‌اید و ناظر خارید و نام آن را گل گذارده‌اید *

نه نفس فارغی از شما برآمد و نه نسیم انقطاعی از ریاض

قلوبتان وزید * نصایح مشفقّه محبورا بباد داده‌اید

و از صفحه دل محو نموده‌اید و چون بهائم در سبزه زار

شهوّت و امل تعیش مینمائید *

(ای برادران طریق) چرا از ذکر نگار
 غافل گشته‌اید و از قرب حضرت یار دور مانده‌اید؟
 صرف جمال در سِرادق بيمثال بر عرش جلال مستوی
 و شما بھوای خود بجدال مشغول گشته‌اید* روایح
 قدس میوزد و نسائم جود در هبوب و کل بزکام مبتلی
 شده‌اید و از جمیع محروم مانده‌اید* زهی حسرت بر شما
 و علی الدین هم یمشون علی أعقابکم و علی اثر أقدامکم هم یمرون*

(ای پسران آمال) جامه غرور را از تن بر آرید

و ثوب تکبر از بدن بیندازید *

(در سطر سیم از اسطر قدس که در لوح یاقوتی

از قلم خفی ثبت شده این است)

(ای برادران) با یکدیگر مدارا نمائید و از دنیا

دل بردارید بعزّت افتخار منمائید و از ذلّت ننگ مدارید *

قسم بجمالم که کلّ را از تراب خلق نمودم و البتّه بخاک راجع فرمایم *

(۴۹)

(ای پسران تراب) اغنیا را از ناله سحرگاهی
فقرا اخبار کنید که مبادا از غفلت بهلاکت افتند و از
سدره دولت بی نصیب مانند * الکرّم و الجود من
خصالی فهنیئاً لمن تزین بخصالی *

(۵۰)

(ای ساذج هوی) حرص را باید گذاشت
و بقناعت قانع شد* زیرا که لازال حریص محروم بوده
و قانع محبوب و مقبول*

(ای پسر کنیز من) در فقر اضطراب

نشاید و در غنا اطمینان نباید * هر فقری را غنا در پی و هر
 غنا را فنا از عقب و لکن فقر از ماسوی الله نعمتی است
 بزرگ حقیر بشمارید زیرا که در غایت آن غنای
 بالله رخ بگشاید * و در این مقام (أنتم الفقراء) مستور
 و کلمه مبارکه (و الله هو الغنی) چون صبح صادق از
 افق قلب عاشق ظاهر و باهر و هویدا و آشکار شود
 و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرّ یابد *

(ای پسران غفلت و هوی) دشمن مرا در
 خانه من راه داده‌اید و دوست مرا از خود رانده‌اید
 چنانچه حبّ غیر مرا در دل منزل داده‌اید * بشنوید
 بیان دوست را و برضوانش اقبال نمائید * دوستان ظاهر
 نظر بمصلحت خود یکدیگر را دوست داشته و دارند
 و لکن دوست معنوی شما را لاجل شما دوست داشته
 و دارد بلکه مخصوص هدایت شما بلایای لا تحصی
 قبول فرموده * بچنین دوست جفا مکنید و بکوش
 بشتابید * اینست شمس کلمه صدق و وفا که از افق
 اصبع مالک اسماء اشراق فرموده * افتحوا آذانکم
 لاصغاء کلمة الله المهیمن القیوم *

(ای مغروران باموال فانیه) بدانید که غنا
سدّیست محکم میان طالب و مطلوب و عاشق و معشوق*
هرگز غنی بر مقرّ قرب وارد نشود و بمدینه رضا
و تسلیم در نیاید مگر قلبی* پس نیکوست حال آن
غنی که غنا از ملکوت جاودانی منعمش ننماید و از دولت
ابدی محرومش نگرداند* قسم باسم اعظم که نور آن
غنی اهل آسمان را روشنی بخشد چنانچه شمس اهل زمین را*

(۵۴)

(ای اغنیای ارض) فقرا امانت منند
در میان شما* پس امانت مرا درست حفظ نمائید
و براحت نفس خود تمام نپردازید*

(ای فرزند هوی) از آرایش غنا پاک شو
و با کمال آسایش در افلاک فقر قدم گذار تا خمیر
بقا از عین فنا بیاشامی *

(۵۶)

(ای پسر من) صحبت اشرار غم بیفزاید
و مصاحبت ابرار زنگ دل بزدايد * من أراد ان
يأنس مع الله فليأنس مع أحبائه و من أراد ان يسمع
كلام الله فليسمع كلمات اصفیائه *

(زینهار ای پسر خاک) با اشرار الفت مگیر
و مؤانست مجو که مجالست اشرار نور جان را بنار
حسبان تبدیل نماید *

(۵۸)

(ای پسر کنیز من) اگر فیض روح القدس
طلبی با احرار مصاحب شو* زیرا که ابرار جام باقی از
کف ساقی خلد نوشیده‌اند و قلب مردگان را چون
صبح صادق زنده و منیر و روشن نمایند*

(ای غافلان) گمان مبرید که اسرار قلوب
مستور است بلکه یقین بدانید که بخطّ جلی مسطور
گشته و در پیشگاه حضور مشهود *

(ای دوستان) براستی میگویم که جمیع
آنچه در قلوب مستور نموده‌اید نزد ما چون روز
واضح و ظاهر و هویداست و لکن ستر آنرا سبب
جود و فضل ماست نه استحقاق شما *

(ای پسر انسان) شب‌نمی از ژرف دریای رحمت
خود بر عالمیان مبذول داشتیم و احدی را مقبل نیافتیم*
زیرا که کلّ از خمر باقی لطیف توحید بماء کثیف
نبید اقبال نموده‌اند و از کأس جمال باقی بجام فانی
قانع شده‌اند* فبئس ما هُم به یقنعون*

(ای پسر خاک) از خمر بی مثال محبوب
لا یزال چشم میپوش و بخرم کدره فانیه چشم مگشا*
از دست ساقی احدیه کأوس باقیه برگیر تا همه هوش
شوی و از سروش غیب معنوی شنوی*
بگو ای پست فطرتان از شراب باقی
قدسم چرا بآب فانی رجوع نمودید*

(۶۳)

(بگو ای اهل ارض) براستی بدانید که
بلای ناگهانی شما را در پی است و عقاب عظیمی از
عقب * گمان مبرید که آنچه را مرتکب شدید از نظر
محو شده * قسم بجمالم که در الواح زبرجدی از قلم جلی
جمع اعمال شما ثبت گشته *

(۶۴)

(ای ظالمان ارض) از ظلم دست خود را
کوتاه نمائید که قسم یاد نموده‌ام از ظلم احدی نگذرم
و این عهدی است که در لوح محفوظ محتوم داشتم و بخاتم عزّ محتوم*

(ای عاصیان) بردباری من شما را جری
نمود و صبر من شما را بغفلت آورد که در سیل‌های
مهلک خطرناک بر مراکب نار نفس بی باک میرانید
گویا مرا غافل شمرده‌اید و یا بی خبر انگاشته‌اید *

(ای مهاجران) لسان مخصوص ذکر منست

بغیبت میلائید و اگر نفس ناری غلبه نماید

بذکر عیوب خود مشغول شوید نه بغیبت خلق من*

زیرا که هر کدام از شما بنفس خود اَبْصَرَ و اعرفید از نفوس عباد من*

(ای پسران وهم) بدانید چون صبح نورانی
از افق قدس صمدانی بر دمد البتّه اسرار و اعمال شیطانی
که در لیل ظلمانی معمول شده ظاهر شود و بر عالمیان هویدا گردد *

(۶۸)

(ای گیاه خاک) چگونه است که با دست
آلوده بشکر مباشرت جامه خود ننمائی و با دل آلوده
بکثافت شهوت و هوی معاشرتت را جوئی و بممالک
قدسم راه خواهی؟ هیهات هیهات عمّا أنتم تریدون*

(ای پسران آدم) کلمه طیبه و اعمال طاهره
مقدسه بسماء عزّ احدیه صعود نماید * جهد کنید تا
اعمال از غبار ریا و کدورت نفس و هوی پاک شود
و بساحت عزّ قبول درآید * چه که عنقریب صرافان
وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوای خالص
نپذیرند و غیر عمل پاک قبول ننمایند * اینست آفتاب
حکمت و معانی که از افق فم مشیت ربّانی اشراق
فرمود طوبی للمقبلین *

(۷۰)

(ای پسر عیش) خوش ساحتی است
ساحت هستی اگر اندر آئی و نیکو بساطی است
بساط باقی اگر از ملک فانی برتر خرامی و ملیح است
نشاط مستی اگر ساغر معانی از ید غلام الهی بیاشامی*
اگر باین مراتب فائز شوی از نیستی و فنا و محنت و خطا فارغ گردی*

(ای دوستان من) یاد آورید آن عهدی را که در جبل فاران که در بقعه مبارکه زمان واقع شده با من نموده‌اید و ملاً اعلی و اصحاب مدین بقا را بر آن عهد گواه گرفتیم و حال احدیرا بر آن عهد قائم نمی بینم البتّه غرور و نافرمانی آن را از قلوب محو نموده بقسمیکه اثری از آن باقی نمانده و من دانسته صبر نمودم و اظهار نداشتم*

(ای بنده من) مثل تو مثل سیف پر جوهری است
که در غلاف تیره پنهان باشد و باین سبب قدر
آن بر جوهریان مستور ماند * پس از غلاف نفس
و هوی بیرون آی تا جوهر تو بر عالمیان هویدا و روشن آید *

(ای دوست من) تو شمس سماء قدس منی
خود را بکسوف دنیا میالای * حجاب غفلت را خرق
کن تا بی پرده و حجاب از خلف سحاب بدر آئی و جمیع
موجودات را بخلعت هستی بیارائی *

(ای ابناء غرور) بسطنت فانیہ ایامی

از جبروت باقی من گذشته و خود را باسباب زرد
و سرخ می آرائید و بدین سبب افتخار مینمائید * قسم
بجمالم که جمیع را در خیمه یکرنگ تراب درآورم و همه
این رنگهای مختلفه را از میان بردارم مگر کسانیکه
برنگ من درآیند و آن تقدیس از همهء رنگها است *

(ای ابناء غفلت) پیادشاهی فانی دل مبندید
و مسرور مشوید * مثل شما مثل طیر غافل است که
بر شاخه باغی در کمال اطمینان بسراید و بغتة صیاد
اجل او را بخاک اندازد دیگر از نغمه و هیکل و رنگ
او اثری باقی نماند * پس پند گیرید ای بندگان هوی *

(۷۶)

(ای فرزند کنیز من) لازال هدایت باقوال
 بوده و این زمان بافعال گشته * یعنی باید جمیع افعال
 قدسی از هیکل انسانی ظاهر شود چه که در اقوال
 کلّ شریکند و لکن افعال پاک و مقدّس مخصوص
 دوستان ماست * پس بجان سعی نمائید تا بافعال از جمیع
 ناس ممتاز شوید * کذلک نصحناکم فی لوح قدس منیر *

(۷۷)

(ای پسر انصاف) در لیل جمال هیکل بقا
 از عقبه زمردی وفا بسدره منتهی رجوع نمود و گریست
 گریستی که جمیع ملاً عالین و کرویین از ناله او
 گریستند * و بعد از سبب نوحه و ندبه استفسار شد
 مذکور داشت که حسب الأمر در عقبه وفا منتظر
 ماندم و راتحه وفا از اهل ارض نیافتم و بعد آهنگ
 رجوع نمودم ملحوظ افتاد که حمامات قدسی چند
 در دست کلاب ارض مبتلی شده‌اند * در این وقت
 حوریّه الهی از قصر روحانی بی ستر و حجاب دوید
 و سؤال از اسامی ایشان نمود و جمیع مذکور شد الّا
 اسمی از اسماء * و چون اصرار رفت حرف اوّل اسم از
 لسان جاری شد اهل غرفات از مکامن عزّ خود بیرون
 دویدند و چون بحرف دوم رسید جمیع بر تراب ریختند *
 در آن وقت ندا از مکمن قرب رسید زیاده بر این جایز نه *
 انا کنا شهداء علی ما فعلوا و حیثنذ کاناوا یفعلون *

(۷۸)

(ای فرزند کنیز من) از لسان رحمن سلسبیل
معانی بنوش و از مشرق بیان سبحان اشراق انوار
شمس تبیان من غیر ستر و کتمان مشاهده نما * تخمهای
حکمت لدتیم را در ارض طاهر قلب بیفشان و بآب
یقین آیش ده تا سنبلات علم و حکمت من سر سبز
از بلده طیبه انبات نماید *

(ای پسر هوی) تا کی در هوای نفسانی
طیران نمائی؟ پر عنایت فرمودم تا در هوای قدس معانی
پرواز کنی نه در فضای وهم شیطانی * شانه مرحمت
فرمودم تا کیسوی مشکینم شانه نمائی نه گلویم بخراشی *

(ای بندگان من) شما اشجار رضوان منید
باید باثمار بدیعه منیعه ظاهر شوید تا خود و دیگران
از شما منتفع شوند * لذا بر کلّ لازم که بصنایع
و اکتساب مشغول گردند * اینست اسباب غنا
یا اولی الألباب و انّ الأمور معلّقة باسبابها و فضل الله
یغنیکم بها * و اشجار بی ثمار لایق نار بوده و خواهد بود *

(ای بنده من) پست‌ترین ناس نفوسی

هستند که بی ثمر در ارض ظاهرند و فی الحقیقه از اموات

محسوبند بلکه اموات از آن نفوس معطله مهمله ارجح عند الله مذکور*

(ای بنده من) بهترین ناس آنانند که باقتراف
 تحصیل کنند و صرف خود و ذوی القربی نمایند حَبَّاً لِّلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *

عروس معانی بدیعه که وراى پرده‌هاى
 بیان مستور و پنهان بود بعنایت الهی و الطاف ربّانى
 چون شعاع منیر جمال دوست ظاهر و هویدا شد *

شهادت میدهم اى دوستان که نعمت تمام و حجّت
 کامل و برهان ظاهر و دلیل ثابت آمد دیگر تا همت شما
 از مراتب انقطاع چه ظاهر نماید * كَذَلِكَ تَمَّتِ النِّعْمَةُ عَلَيْكُمْ
 و على من فى السَّمَوَاتِ و الأَرْضِينَ و الحمد لله ربّ العالمين *